

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

362.71

Hely

Idő

1914

Személy

Helyszám

Szerző *Tóth Julia.*Cím *Anya- és csecsemővédő-egyesület.*Forrás: *Világ**Prp.*

(Hely)

1914 11/29

(Idő)

(Köt. v. füz.)

362.71 1914

Anya- és csecsemővédő-egyesület

Budapest, március 28.

Thököly-ut végén kis kert közepén áll a kis ház. Árnyéktalan derűs profilja helenéz a kiépületlen pesti sivatagba; arra néz, ahol vackokba kin tanyáz, hol szaporán vetik világra a lelket lélek nélkül élő szegény asszonyok. Törpe homloka e háznak menedék. Eresz, ahová viharvert anya-fecske száll, kinos, glóriás asszonv. Napszámosnép párja, amint elnehezedik, ideballag, sokgyerekes, kifáradt. Kis cseléd, akinek okos és tiszta nagyságák megvetően számolják le az utolsó elsején a bért, — idevánszorognak . . .

Délben egy és két óra közt négy táj felül dül ide menedékkeresőn oly anyaraj, kinek csak a Duna adna szállást. Egyet is vissza nem hány e fehér ajtó, elutasítva ki nem lép soha egy. Van tiszta ágyuk, levegős alom, rendes étel s oly zavartalan nyugalom, mint halál révén. Van doktoruk, állandóan velük ül sólyomszerű és csupa szív életangyal, a baba. S menedék marad e ház hetekig még — csöndbe, hosszut aluszkálnak gyötrelembe fáradt sovány árnyak itt. Mire visszamegy a létbe, birhatós dologhoz láthat. Fehér ágyak fehér lepedőjén világ kinja szundikál velük. Borulj a porba, te állam, ha se szived, se hatalmad ezen. Meg vallás, szenteltvizet és bacillust hintő, nem érzed, e terhesek szívébe kopog az örök nyomoruság-intő, a kérés legveszettebb joga és szüksége itt sikolt — mégis, hogy nincs füled sokféle vallás, katakomba, mégis krisztiánusok zászlós és koszorús csorda, hogy testvéred, párod, megejtet-

ted, vagy anyád talán belevész egy emberrel benne a törkonfojló nyomoruság-habokba.

Szimbólumimádó milliók, vakok, máriás kék övek előtt térdreborulók, álszent könyörtelen futattok el e terhesek előtt, — üznek és hívnak hazug szimbólumok, — istenházát emeltek nékik — míg segítségtelen vesznek anyák, jövődőt rejtő drága peplumok.

Mégis tárt karu e ház, — egy e roppant város négy szögén, egy szál isteni szagu rózsza más bürkök között. Nem papok csinálták, téglánként hordta össze pesti szabadkőművesség, mely magyar élethez erjesztő kovász, vajudó gondok mellett baba, becstelen semmit el nem nyelő, hanem adó, örök adó, nobiles Maecenása minden életrevalónak. Egy-kétezer örök vakoló kéz megtapasztja, amit elszí a vallás, visszaadja, amit elrabol a szegénység zsarnok rendőrsége. Magyar intézmények fényes, de hézagos sorában nincs, amelyet ne közművespáholy szült volna s embrió korában s végig a kisdedségen ne dajkált volna.

Anyákat és csecsemőket védő ez egyesületet megteremté s máig szoptat minden rászoruló életet. Roppant tejeskorsó e kicsi ház, kutja jövőnek és igének, — nélküle csatornába hullna mind e meg se lett, e gyötrelembe lett ezernyi lélek.

Hol lesz párod, ragvógó oltár, anyatakgató szent menedék. — kik állnak e kőművesek mellé, építőn, — vajjon fölállsz-e másutt hamarább kis ház, rettentő kérdőjel, mely alatt vajudó szív a pont.

Eörsy Tóth Julia.